

θη την παραγγελία, αφού δέν είχαμε από τὰ στοιχεία που ζητούσε ο συγγραφέας, όταν άκουσα τόν άγαπητό μου φίλο να τὰ βάζη με την κακή του μοίρα επειδή έχανε μέσα από τὰ χέρια του μιά δουλειά τόσο καλή, κατάλαβα πως θά ήταν έγκλημα εκ μέρους μου να τού κρύψω περισσότερο την άλήθεια.

Και, δείχνοντας την κάσα με μελοδραματικό ύφος, τού είπα: —Νά, πάρε το μέλλον μου τις έλπίδες μου!..

Ο Μπερνούαρ με κύτταξε με ύφος που έδειχνε καθαρά ότι άρχιζε να έχη σοβαρούς ένδοξισμούς για τή διανοητική μου κατάσταση... Άναγκάστηκα τότε να τού εξηγήσω λεπτομερώς τί είχε συμβή.

—Και δέν μιλάς τόση ώρα!.. φώναξε ο Μπερνούαρ. "Ελα, διάλυσε γρήγορα τις σελίδες αυτές και άδειασε τὰ στοιχεία στις κάσες, για να μπορούμε να πιάσουμε δουλειά τὸ άπόγεμα!

Θά γελάσης μαζί μου, άναγνώστη, άν σου πῶ ότι, ένῶ διέλυα ένα-ένα τούς στίχους τῶν ποιημάτων μου, ένῶ έβλεπα να διαλύονται σιγά-σιγά τὰ πρόσωπα που φιλολογικά όνειρα, πολλές φορές τὰ πικρά μου δάκρυα έπεσαν στὰ μικροσκοπικά μέταλλα που κρατούσα στὰ χέρια μου ;.. Μά, τί σ' ενδιαφέρουν δλ' αυτά, άναγνώστη μου ; Τί μπορεί να σ' ενδιαφέρη έσένα άν και μέχρι σήμερα ακόμα νοιώθω τὰ μάτια μου να ύγραίνονται, όταν θυμάμαι τή διάλυση τῶν πρώτων ποιημάτων μου—άδιάφορο άν ή συλλογή εκείνη τυπώθηκε άπειρες φορές από τότε, και σε πολυτελείς μάλιστα εκδόσεις ;..

Τὸ βράδυ τῆς ήμέρας εκείνης, ο Μπερνούαρ ήταν χαρούμενος και ευδιάθετος. Είχε πάρει μιά προκαταβολή από τὸ συγγραφέα τού βιβλίου που τυπώσαμε και δέν ήξερε πως να εκδηλώση τόν ένθουσιασμό του για τήν ανέλπιστα τύχη που μᾶς έπεσε.

Σε μιά στιγμή όμως, με είδε να στέκωμαι σε μιά γωνιά, βαρύντομος και μελαγχολικός. Κατάλαβε τί συνέβαινε στην ψυχή μου—και τού κόπηκε άμέσως τὸ κέφι. Με πλησίασε, με χείδισε στους ώμους και μου είπε με φωνή που έτρεπε από συγκίνηση:

—Φτωχέ Φρανσί!.. Καταλαβαίνω τί έχεις... Μή άπελπίζεσαι όμως... Σου υπόσχομαι να σου τυπώσω έγώ τὰ ποιήματά σου, και σε καλό χαρτί... "Ελα, πάμε να πιούμε τώρα... "Εγουμε λεφτά..."

Και μου έδειξε μιά χουφτά ναπολεόνια... Έκείνη τή νύχτα, έπια σαν κτήνος. Και, για να εκδικηθῶ τόν Μπερνούαρ για τὸ κακό που μου έκανε, τού άπήγγελα ως τὸ πρωί, τὸ ένα πάνω στο άλλο, όλα τὰ τραγούδια τῆς οίκτρωσ και άδόξως διαλυθείσης συλλογῆς μου!..

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Οί όρχαίοι Ίουδαίοι θεωρούσαν τὸ δαχτυλίδι ως σύμβολο έξουσίας. "Όταν ο Ίωσήφ έγινε σύμβουλος τού Φαραώ, ο Αιγύπτιος βασιλεύς τού πρόσφερε ως έμβλημα τού αξιώματός του, τὸ ίδιο του τὸ δαχτυλίδι.

Στὸ δαχτυλίδια τῶν Ιερέων, οί Ίουδαίοι απέδιδαν θαυματουργίες ιδιότητες.

Τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι τού Ίωσήφ και τῆς Παρθένου Μαρίας, σώζεται, καθώς λένε, σφόδρα σε κάποια έκκλησία τῆς Περούβιας κι' έχει θαυματουργήσει άπειρες φορές.

Περίφημο επίσης είνε και τὸ δαχτυλίδι τού όνομαστού βασιλέως τῆς Λυδίας Γόγυ, τὸ όποιο είχε τή μαγική ιδιότητα να κάνει άόρατο εκείνον που τὸ φορούσε.

Επίσης ο βασιλεύς τῆς Λουθεαρδίας Ρενέ είχε ένα δαχτυλίδι που τού έδειχνε τὸ δρόμο στις διάφορες έκστρατείες του.

Στὴ Ρωσσία, ή νέες μαζευόντουσαν μιά ώρισμένη μέρα τού έτους και αφού έθγαζαν όλες τὰ δαχτυλίδια τους, τὰ τοποθετούσαν όλα μαζί τὸ πάτωμα και τὰ σκέπαζαν με σιταρι. "Επειτα έπιαιωναν έναν κόκορα και τόν έβαζαν να φάη τὸ σιτάρι. Ένω μεταξύ αὐτῆς παρακολουθοῦσαν να ίδουν ποῦ δαχτυλίδι θά σπερανόταν πρώτο, κάτω άπ' τὸ σιτάρι που έτρωγε ο κόκορας. Και πίστευαν ότι εκείνη στην όποία άνήκε τὸ δαχτυλίδι αὐτό, θά παντρευόταν μέσα στο χρόνο.

Τὰ κορίτσια τῆς Σουηδίας βάζουν στη σειρά επάνω σ' ένα τραπέζι ένα δαχτυλίδι, ένα νόμισμα και μιά μαύρη κορδέλλα και τὰ σκεπάζουν με τρία όμοια φλυτζάνια. Καλοῦν κατόπιν ένα παιδάκι και τού λένε να σηκώσει όποιο θέλει, από τὰ τρία φλυτζάνια. "Αν σηκωθῆ εκείνο που κρύβει τὸ δαχτυλίδι, σημαίνει ότι ή νέα, στην όποια άνήκει, θά παντρευτῆ μέσα στο χρόνο, άν εκείνο που κρύβει τὸ νόμισμα, ότι θά πάρη πλούσιον άντρα, κι' άν εκείνο που σκεπάζει τήν κορδέλλα, ότι θά μείνη σὸ... ράφι!..

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΑΥΡΟΣ

Είχε βγῆ νικητής σε τόσες ταυρομαχίες, ώστε κι' οί πιὸ άσπονδοί ταυρομάχοι άρχισαν να τόν σέβονται και να τόν φοβούνται.

Τόν άφρασαν, λοιπόν, ελεύθερον να τριγυρίζη στα λειβάδια, κι' όταν τού γουστάριζε να κουτουλάη τὰ δέντρα, για να δυναμώσουν τὰ κέρατά του.

Κι' έτσι ο άγριος αὐτός ταῦρος στὸν ελεύθερον άγέρα έγινε παιά άθῶος σαν ένα μικρό παιδί. Ξαφνιαζόταν και φυσσομανούσε, με τὰ μάτια γουρλωμένα, όταν μιά πεταλουδίτσα, πετώντας από ένα γαϊδουράγκαθο, πήγαινε να καθήση στα ύγρα ρουθούνια του.

"Όταν τόν βλέπανε τώρα παιά οί ταυρομάχοι δέν τόν κυτάζανε με μάτι έχθρικό ή με ζήλεια όπως άλλοτε, αλλά με μιά στοργή που έμοιαζε με λατρεία. "Ήτανε παιά γι' αὐτούς ο περίφημος άνίκητος ταῦρος — ένα πλάσμα ιερό. Μά ξάφνου ένα βράδυ ο ταῦρος άρρώστησε.

"Επεσε κοντά στο φράχτη ενός ύποστατικού και άρχισε να βογγάη..."

Πήγανε τότε πολλοί να τόν δοῦνε κι' όλοι λυπήθηκαν, για τήν άγνωστη άρρώστεια του, που κανένας κτηνίατρος, κανένας έμπειρικός από τὰ περιχώρα δέν μπορούσε να τήν καταλάβη, και να λυτρώση άπ' τούς πόνους τὸ λεθθέντικο ζωο..."

Μιά μέρα όμως ο άρρωστος ταῦρος φάνηκε πως πήγαινε καλύτερα. "Αν και τρομερά αδύνατος, άφησε να τόν οδηγήσουν σ' ένα χλοισμένο χωράφι, όπου έπεσε έξαντλημένος, με τή γλώσσα κάτασπρη και στεγνή, με τὸ ύποκόκκινο τρίχωμά του καταϊδρωμένο και λερωμένο.

"Η αύρα γύρω του έκανε να κινιτιζουν τὰ σπαρτά, σαν λίμνη σμαραγδένια. Τὰ πουλάκια πετούσαν παιγνιδιζοντας με τσιριγιές στα άνθισμένα κλαδιά.

Τὴν ώρα αὐτή σ' όλη τή φύση, ζωντανά και άψυχα, μιλούσαν μιά δική τους τραγουδιστή γλώσσα.

"Ατάραχος κι' ακίνητος σαν κακόσχημος γρανιτένιος όγκος ο ταῦρος άφουγκραζόταν τὸ μουρμουριστὸ έρωτοτραγουδο τῆς φύσεως. Τὰ έξυπνα μάτια του εθαύμαζαν τήν άναγέννηση τῶν πραγμάτων και τή μεγαλοπρέπεια τού κόσμου.

Δυὸ-τρεις φορές έσήκωσε άργά τὸ κεφάλι του και με τὰ ύγρα τρεμάμενα ρουθούνια του δοκίμασε τόν αέρα.

Πέρα από τὸ πυκνὸ δάσος τῶν αϊωνοβιων δρυῶν έρχόντουσαν μύριες φωνές, πολυθόρυβα κελαϊδίσματα. Πλησίαζε τὸ γλυκοχαράγμα.

Πέρα στὸν ορίζοντα ή σιλουέτες τῶν βουνῶν χρωματίστηκαν μαθιές.

"Η κοιλόδες, τὰ δάση, τὰ ρυάκια, τὰ άμπέλια, τὰ χρυσά σπαρτά, όλες ή ώμορφίες τῆς γῆς, τινάχτηκαν θαρρείς από τόν ύπνο τους και γέλασαν, ένα γέλιο φωτεινό.

"Απάνω στα φύλλαματα, τὰ δάκρυα τῆς νύχτας έλαμπαν σαν μαργαριτάρια.

"Η φιλόρες κι' ή φτελιές κι' ή λεῦκες στο πέρασμα του έλαφροῦ ανέμου έκαναν, θαρρείς, σινιάλα στὸν ήλιο, που πρόβαινε σιγά-σιγά πίσω άπ' τὰ βουνά..."

"Ο ταῦρος σηκώθηκε άπότομ' άπάνω.

Έντωσε τή ράχη του και καμπύλωσε τὸ σκληρὸ σθέρκο του, όπως άλλοτε στίς ταυρομαχίες.

Τὸ στήθος του ελεύθερο, γέμιζε από τόν πρωινό αέρα. Τὸ αίμα του κυκλοφορούσε με γρηγοράδα στις φλέβες του. Και τὸ τρίχωμά του, που ήταν τόσο ξεθωριασμένο και λερό, έλαμπε τώρα με μιά παράξενη ζωηρότητα, σαν ναχε περάσει από ένα θαυματουργὸ λούτρο.

Κι' ο ξαναγεννημένος ταῦρος, αφού μουγκάνισε και φρούμαζε χαρούμενα δυὸ-τρεις φορές, ώρμησε τρέχοντας μέσα στὰ λειβάδι, τραβώντας κατά τόν ήλιο, που ανέβαινε ροδοκόκκινος και άκτινοβόλος στὸν οὐρανὸ. Χύμηξε εναντίον τού άστρου τῆς ήμέρας, παίρνοντας τὸ για κόκκινο πανί ταυρομαχίας, έτοιμος να τὸ κουτουλήση..."

"Ωρμησε τρομερός, άκράτητος... "Εκαμε μερικούς πήδους κι' άξάφνα σωρίστηκε κάτω νεκρός!.."

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὰ λόγια μοιάζουν με πουλιά, που δέν μπορείς να τὰ πιάσης άμα σου φύγουν.

Ρωσική

"Όποιος χάνει τὰ χρήματά του, χάνει πολὺ, όποιος χάνει τούς φίλους του, χάνει περισσότερο. Κι' εκείνος που χάνει τὸ θάρρος του, χάνει τὰ πάντα. Ίσπανική

